

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8C/66/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414212335
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Rihák
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1414212335.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudcom JUDr. Karolom Rihákom v právnej veci žalobcu: Mgr. E. G., E. XXX, 053 04 Slovinky, zast. Advokátska kancelária VASIL, ŠIMONOVIC & Partners, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: Markíza - Slovakia, s.r.o., Bratislavská 1/a, 843 56, Bratislava 48 - Záhorská Ves, IČO: 31 444 873, zast. DEDÁK & Partners, Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti a zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- eur takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný na vlastné náklady ospravedlniť sa žalobkyni v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku a to odvysielaním ospravedlnenia zobrazením a prečítaním textu s nasledovným určeným obsahom v hlavnej večernej televíznej spravodajskej relácii o 19.00 hodine na Televízii Markíza v nasledovnom znení: „Televízia Markíza dňa 20.03.2014 odvysielala v reláciách Prvé televízne noviny a Televízne noviny - hlavné správy reportáž s názvom „V obci na východe Slovenska sa učiteľka „mucinkovala“ s 9-ročnými deťmi.“ V uvedenej reportáži boli odvysielané nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje o tom, že učiteľka základnej školy sa mala nevhodne správať k deťom, malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu“, „ošahávaniu“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a prs a priväzovaniu k stoličkám. O týchto obvineniach mali riaditeľku základnej školy informovať rodičia sťažnosťami na danú učiteľku. Deti mali uvádzané obvinenia potvrdiť. Všetky tieto tvrdenia odvysielané v predmetnej reportáži sú nepravdivé a pravdu skresľujúce, a za ich odvysielanie sa dotknutej učiteľke ospravedľujeme.“

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,- eur do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 16.07.2014, domáhala voči žalovanému ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur titulom neoprávneného zásahu žalovaného do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj do súkromia žalobkyne, v zmysle § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

K neoprávnenému zásahu do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti malo dôjsť u žalobkyne tým, že žalovaný dňa 20.03.2014 ako vysielateľ televíznej programovej služby Televízia Markíza, odvysielal reportáž s názvom: „V obci na východe Slovenska sa učiteľka „mucinkovala“ s 9-ročnými deťmi.“ Išlo o reportáž redaktora G. R., ktorá na televíznej programovej službe Televízia Markíza bola odvysielaná v čase po 17:00 v relácii Prvé televízne noviny a v čase po 19:00 v relácii Televízne noviny. Predmetná reportáž bola dňa 20.03.2014 zverejnená aj prostredníctvom webového sídla žalovaného.

V uvedenej reportáži boli odvysielané informácie o tom, že učiteľka základnej školy v obci na východe Slovenska sa nevhodne správa k deväťročným deťom. Podľa informácií uvádzaných v reportáži malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu“, „ošahávaniu“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a pŕs. O týchto informáciách mali riaditeľku školy - L. E., informovať rodičia sťažnosťami na danú učiteľku. V reportáži bolo ďalej odvysielané tvrdenie riaditeľky školy o tom, že deti mali vyššie uvádzané obvinenia potvrdiť. Ďalej je v reportáži uvedená informácia o tom, že redaktor chcel poskytnúť priestor na vyjadrenie aj spomínanej učiteľke, avšak nezastihol ju doma ani na mobilnom telefóne. V rámci vysielania reportáže je vyobrazená brána k domu žalobkyne. V reportáži bolo uvedené meno riaditeľky základnej školy, na ktorej malo k skutočnostiam uvádzaným v reportáži dôjsť, teda je možné jednoznačne stotožniť, že ide o Základnú školu Slovinky. V uvedenej reportáži sa riaditeľka školy priamo vyjadruje, je v nej zobrazovaná a jasne identifikovateľná. Následne je v reportáži zobrazovaná vstupná brána domu obviňovanej učiteľky, teda žalobkyne. Vzhľadom na obsah týchto informácií je možné stotožniť, že obviňovanou osobu je žalobkyňa. Uvedené stotožnenie je možné pre bližšie aj širšie okolie v obci Slovinky a v meste Krompachy. Skutočnosť, že na základe odvysielanej reportáže bolo možné jednoznačne stotožniť osobu obviňovanej učiteľky je zrejmé aj z komentárov uvádzaných pod reportážou na webovom sídle žalovaného, najmä z komentára užívateľa označeného ako „Martin Modrookí Čech“, ktorý uviedol „hmm naša bývala učiteľka dobrá je pedofilka :D“.

V predmetnej reportáži boli odvysielané nasledovné nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, ktoré poškodzujú žalobkyňu a zasahujú do jej práva na ochranu osobnosti:

- 1) Tvrdenie, že žalobkyňa sa mala nevhodne správať k žiakom základnej školy (deväťročným deťom tak, že malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu“, „ošahávaniu“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a pŕs.
- 2) Tvrdenie, že o vyššie uvedených obvineniach mali riaditeľku základnej školy informovať rodičia a to sťažnosťami na danú učiteľku.
- 3) Tvrdenie, že deti mali vyššie uvádzané obvinenia potvrdiť.
- 4) Tvrdenie, že redaktor Televízie Markíza chcel poskytnúť priestor na vyjadrenie aj spomínanej učiteľke a že ju kontaktoval na mobilnom telefóne, avšak ona nezdvihla telefón, ako aj na adrese jej trvalého bydliska a k veci sa nevyjadřila.

Všetky uvedené nepravdivé a difamujúce tvrdenia závažným spôsobom zasahujú do práva žalobkyne na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Zverejnením týchto nepravdivých tvrdení bola znížená vážnosť žalobkyne v spoločnosti, poškodené jej dobré meno, súkromie a spôsobená značná psychická ujma. Závažnosť zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti spočíva v tom, že o osobe žalobkyne boli už v minulosti šírené rôzne nepravdivé informácie. Ide o informácie rozširované matkou jedného zo žiakov žalobkyne - p. G. W.. Pani W. mala v priebehu roka 2012 v obci Slovinky ako aj v priľahlých obciach a v meste Krompachy šíriť informácie, ktorými obviňovala žalobkyňu z toho, že sa k žiakom svojej triedy v ZŠ Slovinky mala nevhodne správať, že sa nechávala obchytkávať svojimi žiakmi (jednalo sa o žiakov prvého stupňa) a to na pleciach, rukách, bokoch, bruchu, prsiach a tam dole. Ďalej mala žiakov priväzovať ku stoličkám gumou, mala ich kopať do nôh a hádzať po nich ceruzky.

Žalovaný vychádzal pri spracovaní reportáže z neoverených informácií, ktoré vychádzajú z nepravdivých tvrdení p. W.. Nie je tak pravdou, že malo dochádzať k „masírovaniu“, „mucinkovaniu“, „ošahávaniu“, a „ohmatávaniu“ v oblasti krku, pliec a pŕs maloletými deťmi, taktiež nie je pravda, že o týchto skutočnostiach mali riaditeľku základnej školy informovať rodičia, keďže o tejto skutočnosti informovala len pani W. a nie je taktiež pravdou, že žalobkyňa bola redaktorom Televízie Markíza kontaktovaná na mobilnom telefóne, avšak ona ho nezdvihla.

Žalobkyňa sa domáhala ochrany svojich osobnostných práv podanou žalobou voči pani G. W., pričom rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4C/106/2012, bola rozsudkom p. W. uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyňi, zdržať sa ďalšieho konania a zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch. V čase podania žaloby ešte nenadobudlo uvedené rozhodnutie právoplatnosť.

Predmetná reportáž mnohonásobne horšie zasiahla do práva žalobkyne na ochranu osobnosti, nakoľko nepravdivé údaje boli publikované v celoslovenskom médiu a zároveň zverejnené na webstránke prevádzkovej žalovaným. Okruh osôb, v očiach ktorých bola vážnosť žalobkyne znížená bol podstatne širší.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby súd zaviazal žalovaného k definovanému ospravedlneniu a k zaplateniu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 28.10.2014. Vo svojom vyjadrení uviedol, že odvysielané príspevky informovali o podozreniach z možného nevhodného správania sa učiteľky jednej základnej školy na Spiši. Žalovaný sa predmetnými príspevkami snažil poukázať na možné riziká, ktorými môžu byť deti v škole vystavené. Žalovaný vylúčil, že by príspevkami mohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv a súkromia žalobkyne, a to okrem iného aj z dôvodu, že učiteľku v príspevku žiadnym spôsobom neidentifikoval. Ak by aj istý okruh jej známych ju bol schopný identifikovať, nemohlo to mať pre ňu difamačné účinky, nakoľko tieto osoby už o danej kauze vedeli skôr a žiadne nové informácie sa nemohli dozvedieť.

Samotná žalobkyňa uviedla, že zásahy do jej osobnostných práv vznikli už pred odvysielaním príspevkov a bez akéhokoľvek príspevu žalovaného, ktorý nebol ich pôvodcom. Žalovaný je presvedčený, že ujma, ktorá by teoreticky žalobkyňi vznikla aj po odvysielaní príspevkov bola takisto spôsobená inými osobami, pravdepodobne p. W.. Za tvrdenia p. W. prípadne p. E. o žalobkyňi sú zodpovedné priamo tieto osoby, a za prípadnú náhradu ujmy má žalobkyňa žalovať priamo ich.

K jednotlivým údajom, ktoré boli odvysielané v reportáži a žalobkyňa ich označila za nepravdivé a pravdu skresľujúce, žalovaný uviedol nasledovné:

Ad výrok 1: Tvrdenie, že žalobkyňa sa mala nevhodne správať k žiakom základnej školy (deväťročným deťom tak, že malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu“, „ošahávaníu“ a ohmatávaníu v oblasti krku, pliec a pŕs.

Pri odvysielaných príspevkoch moderátorka už v úvode upozornila divákov, že vysielané informácie budú polemického charakteru, keď uviedla, že „deti museli vraj masírovať svoju učiteľku“. Polemické výroky pritom zásadne vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti, pretože každý názor, stanovisko, kritika a to dokonca nielen polemicky uvedená je zásadne prípustná. Redaktor, ktorý spracoval uvedené príspevky nemal dôvod domnievať sa, že úradná osoba, štatutárny predstaviteľ školy môže poskytnúť nepravdivé informácie, preto ich v dobrej viere v ich pravdivosť aj uverejnil. Za pravdivosť tohto výroku teda zodpovedá výlučne L. E.L..

Ad výrok 2: Tvrdenie, že o vyššie uvedených obvineniach mali riaditeľku základnej školy informovať rodičia a to sťažnosťami na danú učiteľku.

Túto informáciu mal redaktor taktiež od riaditeľky školy, pričom samotné tvrdenie, že rodičia upozornili riaditeľku školy na nejaké skutočnosti nie je spôsobilé zasiahnuť do práv žalobkyne.

Ad výrok 3: Tvrdenie, že deti mali vyššie uvádzané obvinenia potvrdiť.

V príspevkoch je odvysielané vyjadrenie riaditeľky školy, že deti potvrdili, že vykonávali nejaké masírovanie. Ide o oficiálne stanovisko predstaviteľa školy, ktorého tvrdenia si žalovaný nemusí preverovať.

Ad výrok 4: Tvrdenie, že redaktor Televízie Markíza chcel poskytnúť priestor na vyjadrenie aj spomínanej učiteľke a že ju kontaktoval na mobilnom telefóne, avšak ona nezdvihla telefón, ako aj na adrese jej trvalého bydliska a k veci sa nevyjadřila.

V príspevku redaktor informoval divákov, že priestor na vyjadrenie bol poskytnutý aj dotknutej učiteľke, pričom bolo zdôraznené, že sa ju niekoľkokrát pokúšal navštíviť. Redaktor mal divákovi prezentovať názor, že vyvinul všetky možné dostupné kroky na získanie vyjadrenej dotknutej strany. Žalovaný ako vysielateľ nie je povinný neodvysielat' reportáž, ak sa mu nepodarí získať vyjadrenie jedného z respondentov. Takáto podmienka by prirodzene mohla zmariť prípravu väčšiny reportáží a bola by neodstrániteľnou prekážkou objektívneho a najmä aktuálneho spravodajstva.

K výške požadovanej nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol a zdôraznil, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch Občiansky zákonník pripúšťa len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezдалa postačujúca a to najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Právnymi predpismi síce nie sú určené presné pravidlá na priznanie výšky nemajetkovej ujmy, avšak výška musí mať racionálny základ a nesmie byť založená na rozhodovacej samovôli. Poukázal na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, podľa ktorého výška odškodnenia nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. V roku 2014 teda 17.600,- eur.

Žalovaný považuje žalobu za neodôvodnenú a navrhol ju zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, výsluchom svedkov G. R., L. E., G. I., Y. A., H. D. E., prehratím reportáže odvysielanej v televíznom vysielaní a taktiež umiestenej na webovej stránke žalovaného, rozsudkami Okresného súdu Spišská Nová Ves a Krajského súdu v Košiciach. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 20.03.2014 bola žalovaným odvysielaná reportáž v hlavných večerných správach, ktorá mala zasiahnuť do osobnostných práv a práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Obsahom reportáže bolo informovanie verejnosti, že v obci na Spiši malo dôjsť zo strany učiteľky základnej školy k nevhodnému správaniu sa voči deťom základnej školy. V reportáži odznelo, že na základnej škole malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu,“ „ošahávaní“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a pŕs učiteľky 9 - ročnými žiakmi. O týchto skutočnostiach mali riaditeľku školy - L. E., informovať rodičia sťažnosťami na danú učiteľku. V reportáži bola zverejnená výpoveď riaditeľky školy o tom, že deti mali vyššie uvádzané skutočnosti potvrdiť. Ďalej bolo v reportáži uvedené, že redaktor chcel poskytnúť priestor na vyjadrenie aj spomínanej učiteľke, avšak nezastihol ju doma ani na mobilnom telefóne. V rámci vysielania reportáže je vyobrazená brána k domu žalobkyne (že sa jedná o vchodovú bránu k domu žalobkyne vo svojej výpovedi potvrdila sama žalobkyňa). V reportáži bolo uvedené meno riaditeľky základnej školy, na ktorej malo dôjsť k uvádzaným skutočnostiam. V reportáži priamo vystupovala riaditeľka predmetnej základnej školy.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadošťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezдалo postačujúce zadošťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že odvysielaná reportáž bola plná klamstiev, nepráv, prípadne prekrútených skutočností a s potrebou nafúknutia prípadu a zvýšenia sledovanosti. Zásah do ochrany jej osobnosti a do jej života bol značný a trvá dodnes. Zásah vidí žalobkyňa aj v tom, že neuspela vo voľbách do obecného zastupiteľstva. Bola účastníčkou výberového konania v roku 2014 na riaditeľku ZŠ, kde od členov rady školy nedostala ani jeden hlas. Napriek tomu, že bola z práce prepustená oficiálne z dôvodu nadbytočnosti, dôvodom boli všetky tieto výmysly, ktoré boli následne odvysielané a ešte prikrášené v odvysielanej reportáži. Táto reportáž najviac zasiahla aj jej mamku, s ktorou žila v spoločnej domácnosti a ktorej sa od vtedy pridružili zdravotné problémy. Je zhrozená z toho ako sa na jej osobu vyjadrovali žiaci, ktorých učila a ešte aj počas štúdia na strednej škole jej ďakovali za vedomosti, na ktorých mohli budovať a za jej prístup k nim mimo vyučovania. Šokovalo ju vyjadrenie žiaka základnej školy, ktorý ju označil pedofilkou. Novú reportáž, ktorej odvysielanie jej ponúkol žalovaný odmietla z toho dôvodu, že nie je osobou, ktorá by mala potrebu prezentovať sa, taktiež ju odmietla z toho dôvodu, že televízia v hlavných správach divákovi prezentovala reportáž v inom prevedení ako je dodnes zverejnená na jej portáli. Pred reportážou nezaznamenala pokusy o jej kontaktovanie zo strany

novinárov, jej okolie vedelo, že o predmetnú vec sa zaujíma polícia. Podobné informácie o jej osobe v okolí aj pred odvysielaním reportáže šírila p. W.á.

Voči p. W.j podala žalobu na ochranu osobnosti, ospravedlnenie a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Žalobkyňa potvrdila, že žiaci jej od 1. ročníka bežne vyjadrovali svoju náklonnosť tým, že sa k nej túlili, stískali ju, objímali. K žiadnemu masírovaniu však nedošlo. Čo sa týka priväzovania nôh detí gumou k stoličkám, toto malo výlučne účel, aby si žiaci osvojili správne sedenie pri čítaní a pri písaní, ešte aj v tom je rozdiel. Keďže deti majú problém udržať nohy celými chodidlami na zemi a spolu, bežne tými nohami zachytia nohy stoličky. Z prádlovej gumy vytvorila tzv. kruhy, očká, ktoré si žiaci mohli naviesť na nohy, nikdy nenariadila, že si ich musia dať, ani to nikdy zo žiakov nedala a bolo to len na báze záujmu samotných žiakov.

V neskoršej, doplnenej výpovedi, žalobkyňa uviedla, že svedok R. tvrdí, že sa minuli keď prichádzal k domu, nakoľko videl strieborné auto a brána ostala otvorená. V ten deň odišla z domu zavčas rána a auto má výrazne červenej farby, s tým, že k uzavretiu brány dochádza vždy po opustení priestoru autom a brána nie je nikdy otvorená a už vôbec nie bez toho aby tam niekto neostal. Ďalej pán R. tvrdil, že telefón vyzváňal iba raz, pri ostatných volaniach bola vraj nedostupná. V ten deň by si nedovolila telefón vypnúť, nakoľko nechala doma samotnú mamku, odkázanú na dve barly, niekoľko krát počas jej neprítomnosti boli v telefonickom kontakte. Pokiaľ by bola pravda, že jej zvonil telefón iba pri prvom volaní pána R., čo predpokladá je aj zaznamenané v reportáži, tak potom dokázala, že klame, pretože brána za ním v reportáži je zatvorená.

Z výpovede svedka pána G. R., vyplynulo, že dostali divácky tip na reportáž o tom, že v škole v Slovinkách, v jednej z tried učiteľka od žiakov okrem iných vecí požaduje aj prejavy náklonnosti, ktoré sa rodičom nepáčia. Divácky tip prejednal s vedúcim vydania a išiel uvedený tip preveriť na miesto. Po príchode do Slovínok, po vstupe do školy sa pýtal, na p. učiteľku G., pričom sa dozvedel, že tá tam už nepracuje. Prišli za riaditeľkou školy, tá ich po zistení za akým účelom prišli do školy pozvala do riaditeľne. Oznamoval jej, čo sa dozvedel v telefonáte a pýtal sa jej čo o týchto veciach vie. Riaditeľka, tieto skutočnosti, ktoré jej boli oznámené potvrdila, že skutočne sa takéto veci v triede diali, pričom bola ochotná rozprávať aj na kameru. Chceli nájsť aj p. G., ktorej sa týkali informácie, ktoré p. riaditeľka povedala. Podľa výpovede svedka dostali od riaditeľky adresu a telefonický kontakt, kde môžu p. G. hľadať. Potom išli na adresu, ktorú dostali, s cieľom dať priestor druhej strane. Keď prichádzali k domu, o ktorom v tom čase ešte nevedeli že je to dom p. G., vyšlo odtiaľ z dvora auto, pravdepodobne, nemohol to tvrdiť s určitosťou, sa s p. G. minuli. Auto bolo pravdepodobne strieborné, ale nebol si úplne istý. P. G. videl prvý krát na pojednávaní. Zazvonili niekoľko krát, nikto neotváral. Rozhodli sa počkať v domnienke, že sa niekto vráti, keďže bola otvorená brána. Počas čakania sa skúšali kontaktovať s p. G. telefonicky. Prvý telefonát zvonil, nik nedvíhal, od druhého pokusu bol telefón protistrany vypnutý. Keďže sa jej nedočkali, vrátili sa domov a už cestou oslovil políciu, či o tých skutočnostiach, ktoré sa dozvedel, či o nich niečo vie, alebo či to niekedy v minulosti riešila. Následne dostal odpoveď, že neriešili vôbec niečo takéto podobné týkajúce sa p. G.. Presne si to nepamätal, podstatné bolo, že to nebolo riešené. Po návrate domov komunikoval s editormi, čo natočili a išli pokračovať v príprave reportáží, jedna bola vysielaná o 17.00 hod., druhá o 19.00 hod., v tej chvíli bolo rozhodnuté, že nesmie byť p. G. nijakým spôsobom identifikovateľná, nakoľko nemali jej vyjadrenie ani vyjadrenie žiadnej inej hodnovernej osoby, napr. polície, že by sa také niečo dokázateľne stalo. Zároveň dostal pokyn od šéfredaktora, že má opätovne vycestovať do Slovínok a opätovne sa pokúsiť kontaktovať p. G., či už telefonicky alebo osobne a natočiť si stand up na mieste, spôsobom aby nebola možná identifikácia adresy, miesta kde osoba žije. Opäť p. G. doma nenašli, telefón bol vypnutý, bolo to okolo 14.00 alebo 14.15 hod. Urobili reportáže, schválil ich editor a poslali ich do Bratislavy. Boli odvysielané a tam sa jeho práca na uvedených reportážach skončila. Odkiaľ mali tip na reportáž svedok uviedol, že od matky dieťaťa, ktoré sa stretávalo s takýmito praktikami v škole, s oznamovateľkou sa nestretol, nevie ju presne identifikovať. Z rodičov „dotknutých“ detí sa v rámci prípravy reportáže vyjadřila len uvedená oznamovateľka. Vyjadrenie ostatných rodičov sa získať nenašiel, nakoľko riaditeľka školy sa vyjadřila tak ako sa vyjadřila, teda že sa sťažovali viacerí rodičia. Neinformoval sa na Okresnom súde Spišská Nová Ves či prebiehajú nejaké konania týkajúce sa osoby žalobkyne v súvislosti s opisovanými skutočnosťami, nakoľko sa informoval len na polícii. Ani nevedel potvrdiť, že by niekto spomenul, že prebiehajú súdne konania ohľadom obvinení na osobu p. G.. Svedok taktiež uviedol, že počas prípravy reportáže nemal vedomosť o tom, že existuje rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves, podľa ktorého sú obvinenia na osobu p. G. nepravdivé. Podľa jeho vyjadrenia sa reportáž nesmie uverejňovať v krátkom čase, ak sa nepodarí kontaktovať osobu ktorej sa

reportáž týka, ak je táto osoba identifikovaná. V rámci spracovania reportáže považoval riaditeľku školy, pani E. za oficiálny zdroj informácií, nakoľko bola štatutárkou uvedenej školy. Počas prípravy reportáže nezískal indície, pociť, že by riaditeľka mohla byť voči pani G. zaujatá a neobjektívna. Sám svedok uviedol, že opisované skutočnosti sa nemali diať v rozhodnom čase, ale v minulosti z toho zistenia, že pani G. už nepracuje v škole, ale mal za to, že sa to dialo v nedávnej minulosti, pár mesiacov dozadu.

Z výsluchu svedkyne pani L. E. vyplynulo, že keď ich školu navštívil redaktor TV Markíza položil jej hneď v úvode otázku, že čo vie o mucinkovaní alebo taký nejaký výraz použil, načo mu odpovedala, že áno, riešilo sa to v r. 2012 ako sťažnosť zo strany rodičov, ako nevhodné správanie sa učiteľky k žiakom. Uviedla ešte, že ešte to nie je ukončené, že to prebieha, že je to v štádiu vyšetrovania, súdneho konania, preto že sa k tomu nebude ďalej vyjadrovať. Či sťažnosť na žalobkyňu podávali viacerí rodičia, alebo jeden nevedela uviesť. Svedkyňa mala vedomosť o tom, že prípad prešetruje polícia, či sa vyjadrila redaktorovi TV Markíza, že obvinenia na osobu žalobkyne mali potvrdiť všetci žiaci jej triedy si nepamätá. Použité termíny ako „masírovanie a mucinkovanie“ boli použité v sťažnosti od rodičov, z toho dôvodu tieto termíny použila aj v reportáži. Na „mucinkovanie“, sa sťažovala len p. Fedoreková, ostatní rodičia sa sťažovali na priväzovanie nôh žiakov prádlovou gumou k nohám stoličky, potom kopanie do nôh žiakom, hádzanie predmetov po triede, napr. zväzok kľúčov. Svedkyňa rozhodne poprela, že by redaktorovi poskytla číslo mobilného telefónu žalobkyne. Skutočnosti ohľadom priväzovania gumou, mala od žiakov, údajne to malo byť za trest, avšak týmto spôsobom redaktora neinformovala. Taktiež si svedkyňa nepamätala žiaden telefonický rozhovor s redaktorom, len osobné stretnutie. Svoje stanovisko poskytla redaktorovi oficiálne, z pozície riaditeľa školy, pričom si bola vedomá toho, že toto stanovisko môže byť zverejnené a odvysielané. Taktiež spomenula prebiehajúce súdne konanie ohľadom tejto veci redaktorovi, pričom mala na mysli súdne konanie žalobkyne s p. W.. Voči samotnej reportáži nemala výhrady, nebolo nič podstatné neuvěřené.

Svedkyňa G. I. vo svojej výpovedi uviedla, že pozná žalobkyňu, pretože bývala v Krompachoch, teraz býva v Slovinkách, pozná ju od detstva, bývala v Krompachoch, vedela kde robí jej mama. Neudržiavali bližšie kontakty, pozdravili sa. V deň keď bola odvysielaná relácia o 17:00 hod., bezprostredne po odvysielaní mala viacero telefonátov, kde sa jej príbuzní aj známi pýtali, či videla túto reláciu, upozornili ju na to, ona túto reláciu vtedy nepozerala. Upozornená bola na to, že to bude aj v hlavných správach o 19:00 hod. Po jej zhladnutí bola zhrozená aké informácie boli podsunuté, mala vedomosť o tých skutočnostiach, pretože bola poslankyňou obecného zastupiteľstva, ktoré bolo informované o konaní pani W., ktorá začala prvá s tou informáciou, začala žalobkyňu osočovať a rozprávala, že sa takéto praktiky dejú na škole. Podľa jej názoru tie informácie tam boli zavádzajúce, tie informácie podané pani riaditeľkou. Bol tam záber na dom žalobkyne, kde sa dalo jasne určiť či je ten dom o koho sa jedná. Následne na to viacerí občania, jednak zo Slovínok, ale aj známi z Krompách a blízkeho okolia ju kontaktovali, diskutovali na túto tému. Boli prednesené také názory, že sa nestotožňujú s týmito informáciami. Avšak boli aj takí ľudia, ktorí sa s tým stotožňovali, keďže to bolo v TV tak to musí byť pravda. Následne na to, aj na podnet občanov spolu s bývalou kolegyňou žalobkyne spísali list, v ktorom žiadali o nápravu. Vyjadrili názor, že informácie boli zavádzajúce, nepravdivé, napriek tomu že v tom šote bolo aj vyjadrenie polície, že nie je preukázané, že skutok sa stal. S týmto listom obišli viacero občanov, požiadali ich o podpis, malo to formu akejsi petície. Oslovení boli ľudia, ktorí to bez problémov podpísali, povedali, že pani učiteľku poznajú, učila ich deti, boli s jej prácou spokojní. Boli však aj takí, ktorí odmietli podpísať z dôvodu, že ZŠ navštevujú ich deti alebo vnúčatá, ale bolo pomerne dosť takých, ktorí odmietli podpísať, nakoľko sa stotožnili s tým, že skutok sa stal, pretože to bolo v TV tak to musí byť pravda, televízia neklame. Matka žalobkyne veľmi ťažko niesla, že sa jej dcére tou reportážou uškodilo. S matkou žalobkyne sa párkrát stretla. Ľudia, ktorí ju informovali o tej reportáži, vedeli o koho sa jedná, pretože obec Slovinky nie je veľká, dom žalobkyne je na frekventovanej ulici.

Svedkyňa, Y. A. uviedla, že pozná žalobkyňu, nakoľko boli kolegyne. Na ZŠ v Slovinkách nepracuje už druhý rok. Reportáž priamo nevidela, ale na druhý deň keď prišla do práce a prišla pani riaditeľka, zástupkyňa a ekonómka do práce, tak začal bujarý smiech medzi nimi troma. Ona len počula, že pani riaditeľka sa mala pýtať ako vyzerala, či bola sexi, na čo sa ostatné osoby smiali. Išla do kabinetu kolegu p. E., ktorý nesedí v zborovni a on jej vlastne celú vec objasnil, že čo sa teda stalo, čo bolo odvysielané. Po odvysielaní reportáže sa spustila taká vlna - kamarátky, rodina, sa jej vypytovali čo sa to u nich na škole deje. Tí, čo pani G. poznajú, tak tomu neverili, ale tí čo nie, keďže to bolo odvysielané v TV Markíza tí tomu uverili, tým ťažko niečo vysvetliť. Učiteľia danú situáciu vnímali tak, že niektorí sa boja o prácu, nechcú mať žiadne problémy, tak len sedia a nevyjadria svoje názory, sú šťastní,

že dostanú 400,- eur odmenu. Ale potom sa nájdu ľudia, ktorým celá ta situácia nebola ľahostajná a aj napriek tomu, že mohli rátať s tým, že už k nim vedenie nebude pristupovať ako doposiaľ tak sa pani žalobkyni rozhodli pomôcť. Medzi nich patrí ona a pán E.. Taktiež v Krompachoch na odvysielanú reportáž reagovali ľudia, písali jej bývalé spolužiačky, kamaráti, známi, každý sa vypytoval čo sa deje v Slovinkách. Každému to vysvetľovať bola neuveriteľná námaha. Žalobkyňa sa povahovo po odvysielaní reportáže veľmi zmenila. Predtým bola sebavedomá, po odvysielaní ju to zlomilo. Matka žalobkyne veľmi ťažko vnímala tú reportáž, nevychádzala von, nechodila do obchodu, nakoniec sa jej zdravotný stav zhoršil. Ani na pohreb jej z vedenia školy nikto neprišiel.

Svedok H. D. E., vo svojej výpovedi uviedol, že s pani G., pochádzajú z jedného mesta, je mladšia, spolu navštevovali ZŠ v Krompachoch. Takže ju od žiackych čias pozná z videnia. Pani G. hodnotí ako veľmi schopnú, zásadovú, zodpovednú pedagogičku. Možno až s prehnaným zmyslom pre detail a precíznosť. Na poradách sa nebála upozorňovať na prípadné chyby, nedostatky vedenia školy a tak sa stala nežiaducou. Malo to v podstate svoju genézu, vývin a to taký, že ju riaditeľka ZŠ, protiprávne poslala na psychologické vyšetrenie. Čo sa týka samotnej reportáže, dozvedel sa o nej od susedy, miestnej jazyčnice, ktorá mu povedala, čo videla v tých správach. Samotnú reportáž zhodnotil ako prvoplánový, povrchný, nepravdivý. Už samotný ten úvod, keď moderátorka začala svoj výstup zo slovami: „na jednu zo základných škôl chodia žiaci s odporom a hnusom, že budú musieť, už...“. Spomínaná suseda deň po odvysielaní išla z kostola s tým, že mu oznámila, že cestou z kostola sa nehovorilo o ničom inom ako o G. a jej pedofilných sklonoch. Treba poznať aj mentalitu obce Slovinky, kde sa dobrá správa šíri rýchlo, ale zlá trojnásobne a ešte sa prilieva olej do ohňa. Tí skôr narodení majú také zmýšľanie, že ak to bolo v televíznych novinách musí to byť pravda, veď to vysielala Markíza. Sám je triednym učiteľom žiakom, ktorých mala pani G. na prvom stupni, teda tých žiakov, kde sa malo údajne nevhodné správanie konať, dnes sú siedmci, aj napriek tomu, že je ich len 9 učí sa tam veľmi ťažko, nie preto že by mali pani učiteľku pedofilku, ale že v rozhodnom čase boli traumatizovaní, boli vypočúvaní a to riaditeľkou, ktorá sa pýtala, zástupkyňou, ktorá zapisovala, bez účasti rodičov, polície a samotnej triednej učiteľky. Myslí si, že celá kauza bola postavená na hlinených nohách, vykonštruovaná, vymyslená. Svedok ďalej uviedol, že má dve kamarátky, ktoré pracovali v Panasonicu a keď ho stretli, tak sa živo zaujímali, čo to tá G. vyvádza. Že v Panasonicu sa o tom ľudia cez prestávky rozprávajú, opierajúc sa o odvysielanú reportáž.

Svedok potvrdil, že učiteľia na ZŠ boli na porade informovaní o údajnej pedofilii navrhovateľky ešte pred odvysielaním reportáže.

Po prehraní inkriminovanej reportáže na pojednávaní, právni zástupcovia a žalobkyňa uviedli, že zreteľne rozumeli každému odvysielanému slovu.

Súd vykonal aj dôkaz prehratím reportáže uverejnenej na internete nakoľko v tejto reportáži malo byť riaditeľkou školy uvedené, že sa k predmetnej reportáže nemôže vyjadrovať, nakoľko je vec v štádiu súdneho konania. Táto skutočnosť bola vykonaním uvedeného dôkazu aj preukázaná.

Na základe vykonaného dokazovania môže súd jednoznačne konštatovať, že odvysielanou reportážou dňa 20.03.2014 boli zverejnené nepravdivé, pravdu skresľujúce výroky, že žalobkyňa sa mala nevhodne správať k žiakom základnej školy (deväťročným deťom) tak, že malo dochádzať k masírovaniu, „mucinkovaniu“, „ošahávaniu“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a prs, a že mala deti priväzovať bielizňovou gumou k stoličkám. Taktiež, že o vyššie uvedených obvineniach mali riaditeľku základnej školy informovať rodičia, a to sťažnosťami na danú učiteľku, pričom deti mali vyššie uvádzané obvinenia potvrdiť. Súd taktiež vyhodnotil ako nepravdivé tvrdenie, že redaktor Televízie Markíza chcel poskytnúť priestor na vyjadrenie aj spomínanej učiteľke a že ju kontaktoval na mobilnom telefóne, avšak ona nezdvihla telefón a k veci sa nevyjadrila. Uvedené nepravdivé výroky porušili právo na ochranu osobnosti žalovanej a mali jednoznačne difamačné účinky voči jej osobe a jej rodine.

Odvysielaním uvedenej reportáže došlo zo strany žalovaného na celoslovenskej úrovni k šíreniu neobjektívnych informácií, ktoré zasiahli do práv žalobkyne. Bežný divák musel po odvysielaní uvedenej reportáže nadobudnúť dojem, že opísané udalosti sa skutočne stali, pričom ak by si moderátor v čase spracovania reportáže riadne overil všetky informácie, nadväzujúce na divácky tip, na výpoveď riaditeľky školy, musel by nadobudnúť minimálne pochybnosť o skutočnostiach, ktoré odzneli v reportáži. Uvedené pochybnosti by následne museli mať odraz v odvysielanej reportáži, resp. v závere či reportáž vôbec natočiť a spracovať. V čase výroby reportáže, redaktor vedel, že existuje súdne konanie (bez bližšej špecifikácie), ktoré má základ v okolnostiach, ktoré tvorili predmet reportáže. Z dokazovania

nijakým spôsobom nebolo zistené, že by moderátor zisťoval predmet uvedeného súdneho konania, jeho účastníkov či podobne. Pričom ak by to moderátor zisťoval, zistil by, že v čase výroby reportáže už existoval rozsudok súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 10.10.2013 č. k. 4C/106/2012-258, ktorým bolo rozhodnuté, že pani W., odporkyňa v uvedenom konaní sa musí ospravedlniť pani G. za šírenie nepravdivých informácií o jej osobe a uhradiť jej náhradu nemajetkovej ujmy 2.000,- eur. Uvedený rozsudok síce v čase výroby reportáže nebol právoplatný, právoplatnosť nadobudol až počas tohto konania, vydaním potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/13/2014-299, ale oboznámenie sa s týmto rozsudkom redaktorom, by muselo mať za následok, že redaktor pri zachovaní všetkej profesnej zodpovednosti by mal uvedený rozsudok zobrať do úvahy pri výrobe reportáže.

V čase výroby reportáže taktiež existovalo uznesenie vyšetrovateľa OR PZ, Odboru kriminálnej polície v Spišskej Novej Vsi sp. zn. ORP-324/OVK-SN-2012 zo dňa 24.05.2012 o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi sp. zn. 1 Pn 569/12-3. Pre úplnosť súd uvádza znenie § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku - ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania, prokurátor alebo policajt uznesením vec odmieta. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali začatie trestného stíhania. Na tieto skutočnosti podľa názoru súdu, musel moderátor prihliadať pri výrobe reportáže, čo sa však nestalo. Moderátor teda zanedbal svoju povinnosť riadne preveriť všetky skutočnosti a získané informácie, ktoré majú byť odvysielané v televíznej reportáži, najmä ak ide o mimoriadne citlivú tému, ktorá bola obsahom reportáže a ktorá môže mimoriadne zasiahnuť dotknutú osobu.

Všetky potrebné a doplňujúce informácie by redaktor mohol získať, ak by dal priestor na vyjadrenie dotknutej osobe, teda pani G.. Súd predpokladá s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, že ak by moderátor dal priestor na vyjadrenie žalobkyne, táto by mu uviedla, že trestné konanie skončilo odmietnutím podania pani W., že žalobkyňa bola úspešná v súdnom konaní o ochranu osobnosti voči pani W. (aj keď neprávoplatne) a taktiež, že bola úspešná v pracovnoprávnom spore s bývalým zamestnávateľom - Základnou školou v Slovinkách (taktiež neprávoplatne v čase prípravy reportáže). Pritom, žalobkyňa nebola jediným zdrojom, z ktorého mohol redaktor získať vyčerpávajúce informácie týkajúce sa spracovávanej témy reportáže. Z dokazovania totiž vyplynulo, že redaktor vedel o „nejakých“, súdnych konaniach, avšak nijakým spôsobom sa nesnažil zistiť o aké konania išlo, v akom sú štádiu, prípadne aký bol ich výsledok. Podľa názoru súdu bolo povinnosťou redaktora vyporiadať sa so všetkými dostupnými informáciami, ktoré mohol a mal získať pri výrobe reportáže. Redaktor požiadal Políciu Slovenskej republiky o stanovisko k uvedenej téme, reakcia hovorkyne bola aj v reportáži použitá. Hovorkyňa policajného zboru vo svojom stanovisku uviedla, že neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by dostatočne preukázali že k trestnému činu došlo.

Súd považuje za zásadný nedostatok odvysielanej reportáže skutočnosť, že nebol daný priestor na vyjadrenie sa dotknutej učiteľky - žalobkyne. K tak závažným obvineniam, aké zazneli v reportáži bolo jednoducho nutnosťou dať priestor dotknutej strane. Na tomto mieste súd konštatuje, že deklarovaná snaha redaktora o kontaktovanie žalobkyne bola nedostatočná, povrchná. Považovať vykonaný telefonický hovor a zazvonenie na domový zvonček nemožno považovať vyčerpanie všetkých možností o získanie vyjadrenia dotknutej osoby k téme, ktorá sa jej bytostne dotýka. Reálne vykonanie hovoru redaktora žalobkyňu pritom ani nebolo v konaní preukázané, ostalo taktiež nepreukázané odkiaľ mal mať redaktor telefónne číslo na žalobkyňu, nakoľko riaditeľka školy poprela, že by mu dala uvedené číslo. V čase výroby televíznej reportáže sa nemusí kontaktovaná osoba zdržiavať doma, nemusí zdvihnúť telefón ak mu volá neznáme číslo, to však neznamená, že redaktor sa môže uspokojiť s takto uskutočnenou snahou o získanie vyjadrenia. Existuje množstvo iných spôsobov ako kontaktovať osobu od ktorej sa požaduje vyjadrenie.

Súd by pravdepodobne, inak vyhodnocoval obdobnú situáciu, ak by predmetom reportáže bola aktuálna, „horúca“, téma, o ktorej má verejnosť právo byť informovaná v rozhodnom čase aj bez získania všetkých relevantných informácií. V tomto prípade, sa však skutočnosti, ktoré boli obsahom reportáže mali stať dávno pred odvysielaním. Z toho dôvodu nič nebránilo redaktorovi, aby venoval príprave viac času aj za účelom získania vyjadrenia dotknutej osoby.

Bez uvedeného vyjadrenia celá reportáž vyznela jednostranne, redaktor v podstate len prebral informácie od osoby, ktorá dala tip na reportáž, riaditeľky školy, čo v priemernom divákovi muselo

zákonite vyvolať dojem, že opísané podozrenia zo zneužívania detí sa stali. Pričom v čase výroby reportáže už bolo jasné, že žiadne skutočnosti tak ako boli opísané v reportáži sa nestali. Súd v takomto postupe žalovaného jednoznačne vidí snahu o zvýšenie diváckej sledovanosti príspevkov.

Moderátorka Televíznych správ uviedla uvedenú reportáž spôsobom, ktorý mal jednoznačne pritiahnúť pozornosť diváka. Použitie výrazov ako: „rodičia sa strasú od strachu a zhusenia“, „deti vraj nútila jedna z učiteliek, aby ju masírovali na hornej časti tela a nazývala to práve mucinkovaním“, považuje súd jednoznačne za účelovú „senzáciechtivú“ upútavku na predmetnú reportáž, ktorej účelom bolo pritiahnúť diváka k sledovaniu reportáže. Použitie slovného spojenia „...nazývala to práve mucinkovaním“, považuje súd za absolútne klamlivé, nakoľko termín mucinkovanie použila riaditeľka školy. V žiadnom prípade sa nepreukázalo, že by niekedy žalobkyňa uvedený výraz adresovala svojim žiakom.

Taktiež tendenčne bola použitá informácia, že sa na žalobkyňu mali sťažovať viacerí rodičia a že obvinenia mali potvrdiť aj dotknuté deti. Ak redaktor narábal s informáciou, že sa na žalobkyňu mali sťažovať viacerí rodičia, mal túto skutočnosť jednoznačne preveriť, nakoľko je jednoznačný rozdiel ak sa na učiteľku sťažuje jeden rodič (možno z dôvodu existencie osobnej zaujatosti, animozity voči učiteľovi), alebo viacerí rodičia.

Nemôže obstať obrana žalovaného, že reportáž bola vedená v polemickom duchu, nakoľko moderátorka v úvode reportáže upozornila, že vysielané informácie budú polemického charakteru, keď uviedla, že „deti museli vraj masírovať svoju učiteľku“. Súd rozhodne súhlasí s tým, že polemické výroky v zásade vylučujú zásah do práva na ochranu osobnosti. Avšak odvysielanú reportáž súd nemohol považovať za reportáž polemickú, nakoľko v nej neboli obsiahnuté žiadne polemické výroky, ktoré by dávali možnosť divákovi polemizovať a vytvoriť si vlastný nárok na základe predstretých polemických informácií. Samotné použité slovo moderátorky „vraj,“ nemôže byť univerzálnym výrokom, ktorý aj z jednostrannej a tendenčnej reportáže má urobiť reportáž polemickú.

Ak žalovaný tvrdí, že nemusí preverovať informácie od štatutárneho orgánu, úradnej osoby, tak súd uvádza, že žalovaný mal pracovať s komplexnou informáciou, ktorú mu poskytla riaditeľka školy, teda že prebieha isté súdne konanie s nadväznosťou na udalosti, ktoré sa mali stať v škole a túto informáciu preveriť. Súd v zásade súhlasí, že novinár si nemusí preverovať pravdivosť informácií poskytnutých z oficiálnych zdrojov, avšak ani toto nemôže platiť absolútne. Ako príklad si dovoľuje súd uviesť, že ak by novinár dostal od relevantného oficiálneho zdroja napríklad informáciu, že na pokutách sa v mesiaci február 2015 v Slovenskej republike vyzbieralo stotisíc eur nemá dôvod o pravdivosti tejto informácie pochybovať, aj keď sa neskôr možno preukáže, že informácia bola nesprávna. Ak by sa však za identických okolností dozvedel, že bolo vyzbieraných sto eur, o tejto informácii proste pochybovať musí a uvedenú informáciu ďalej preveriť.

Uvedeným príkladom chcel súd poukázať, že nie každú „oficiálnu informáciu“, nemusí novinár preveriť a automaticky ju použiť vo svojej reportáži. Najmä ak ide o informáciu, ktorá už sama osebe vyvoláva minimálne pochybnosť o jej pravdivosti, tak ako v tejto veci, respektíve novinár má k dispozícii aj iné informácie, ktoré oficiálnu informáciu spochybňujú.

Vykonaným dokazovaním bolo taktiež jednoznačne potvrdené, najmä výpoveďami svedkov, že žalobkyňa bola v reportáži pre istý okruh divákov identifikovateľná, nakoľko odvysielaná reportáž spustila vlnu negatívnych reakcií ľudí žijúcich v okolí žalobkyne, čo viedlo jednoznačne k difamačným účinkom odvysielanej reportáže na osobu žalobkyne, so zrejším zásahom do práv žalobkyne na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalobkyňa tento zásah pociťuje dodnes, spôsobená psychická ujma sa zákonite prejavuje na ďalšom živote žalobkyne.

Na základe uvedených skutočností súd rozhodol, že žalovaný je povinný ospravedlniť sa žalobkyni spôsobom, ktorý je určený vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú je žalovaný povinný uhradiť žalobkyni súd vychádzal zo skutočností, že napriek tomu, že reportáž, ktorá zasiahla do právom chránených záujmov žalobkyne bola odvysielaná v hlavnom vysielacom čase v celoslovenskej televízii, okruh osôb, ktorí boli schopní žalobkyňu stotožniť v reportáži bol ohraničený miestom, kde žalobkyňa žije. Dopad difamačných účinkov reportáže na žalobkyňu teda nemožno vnímať v celoslovenskom meradle. Taktiež pri určení

výšky náhrady súd musel prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že v reportáži opisované skutočnosti sa mali stať cca dva roky pred odvysielaním reportáže, pričom relevantný okruh osôb žijúcich v okolí žalobkyne už o týchto skutočnostiach, resp. problémoch žalobkyne súvisiacich s uvedeným obvinením musel vedieť. Uverejnené informácie pre nich neboli nové, boli však podané novou formou - televíznou reportážou. Je však zrejmé, že vďaka reportáži sa o týchto obvineniach žalobkyne dozvedeli aj noví ľudia v jej okolí, pre ktorých to bola informácia nová. Z výsluchov svedkov vyplynulo, že reportáž vyvolala záujem okolia o osobu žalobkyne a nechcenú publicitu.

Ďalším faktorom, ktorý mal význam pri rozhodovaní o výške nemajetkovej náhrady bola skutočnosť, že žalobkyňa odmietla ponuku žalovaného na odvysielanie „dodatkového“ reportáže v ktorej by žalobkyňa dostala priestor na vyjadrenie sa. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je namieste práve v prípade, ak už odstránenie spôsobených následkov nie je dobre možné iným spôsobom. V tomto prípade má súd za to, že odvysielanie tejto reportáže, tak ako ponúkal žalovaný, bolo spôsobilé odstrániť, alebo aspoň čiastočne korigovať spôsobené difamačné následky odvysielanej reportáže. Odmietnutím odvysielania vlastne sama žalobkyňa znížila možnosť odstránenia nežiaducich následkov predmetnej reportáže.

Súd musel samozrejme prihliadať na fakt, že výška priznanej nemajetkovej náhrady musí mať racionálny základ. Požadovanú výšku nemajetkovej náhrady považoval súd za absolútne nereálnu vzhľadom na rozsah a hĺbku zásahu do právom chránených záujmov žalobkyne. Súd však dospel k jednoznačnému záveru, že u žalovanej bola v značnej miere znížená jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti v ktorej žije. Šírenie neoverenej informácie televíznym vysielaním, podľa ktorej mala učiteľka základnej školy nútiť svojich žiakov, aby ju „masírovali,“, pričom malo dôjsť k „mucinkovaniu,“, „ošahávaniu“ a ohmatávaniu v oblasti krku, pliec a prs, považuje súd za taký zásah do práva na ochranu osobnosti, ktorý nie je celkom možné v plnom rozsahu odstrániť iným spôsobom. Uvedené teda odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení výšky nemajetkovej náhrady súd dospel k záveru, že práve priznaná suma je optimálna a dostatočná na to, aby aspoň zmiernila dopad reportáže na život žalobkyne.

Súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne o trovách konania do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.